

Lezing NT Lukas 19, 28-40 Palmzondag 1998

Gemeente van Jezus onze Heer,

De palmen wuiven als welkom voor Jezus.

Een groots welkom! Een grote menigte is er bij als Jezus Jeruzalem binnengaat. Het is diezelfde menigte die al op de been is, sinds het grote wonder van de opstanding van Lazarus. Door dat wonder zijn velen tot geloof gekomen, en trekken ze met Jezus mee. Ze willen niets missen van deze Jezus, die in hun ogen de wereld totaal kan veranderen.

De palmen wuiven als welkom voor Jezus.

Maar het enthousiasme van de mensen is eigenlijk een groot misverstand.

Men is zich er totaal niet van bewust, dat Jezus beheerst wordt door gevoelens van grote eenzaamheid en angst.

De toejuichingen zijn een groot misverstand, want wat zij toejuichen is Christus niet, en wat Hij werkelijk is dat juichen zij niet toe.

De mensen zien in Hem de grote bevrijder. In Jezus zien ze hun kans, om bevrijd te worden van het juk van de bezetter, en in Hem zien ze ook hun kans, om vrij te komen van knellende godsdienstleiders. Al het misbruik dat in de naam van God in stand wordt gehouden, de uitbuiting, de armoede, de kleinering van het leven, door Schriftgeleerden. Zij snakken naar vrijheid, en die zien ze in Jezus. En daarom juichen ze Hem toe. Zoals de Nederlanders de Canadezen binnenhaalden, zo halen de mensen Jezus binnen.

De palmen wuiven Jezus welkom. Maar wat de mensen roepen dat is Jezus niet. We horen hen roepen: De koning der Joden. En dat is Hij nu juist niet. Het enthousiasme is een misverstand. En Jezus droefheid en eenzaamheid wordt er alleen maar groter van.

Naast het enthousiasme van de menigte is er de wrange gelaatsuitdrukking van de tegenstanders van Jezus. Ook zij hadden gehoord van de opstanding van Lazarus, en ze vrezen het ergste nu Hij in Jeruzalem is. Ze vrezen voor hun positie.

De palmen wuiven Jezus welkom. En misschien zeggen die wuiven de palmen wel meer dan de mensen, die erbij zijn. Want wat moet Jezus met een enthousiasme, dat een misverstand is. Wat moet Jezus met de tegenstanders, die hun hatelijke plannen niet zullen loslaten? Wat moet Jezus met een kerk die uiteenvalt in voor en tegenstanders, mensen die slechts een vijandbeeld van elkaar hebben.

Alles wat we hier zien gebeuren bevestigd nog eens de eenzaamheid van Jezus. Is dat misschien de reden, dat er enkelen waren, die Hem trouw bleven? Zo is ook mijn eigen ervaring in het verleden wel geweest: Velen staan enthousiast en positief te zingen, maar er zijn slechts enkelen, die je werkelijk door dik en dun steunen. Het is misschien ook wel uw ervaring. Je hebt maar enkelen goeie trouwe vrienden, en velen zijn er die soms wel enthousiast zijn, maar die je gemakkelijk weer laten vallen.

De indringende vraag is nu: Hoe houdt Jezus het vol? Hij weet dat Hij op die menigte niet terug kan vallen, als het er echt om gaat spannen. Want het duurt maar even, en dan staan deze zelfde mensen, die nu enthousiast zingen, te schreeuwen: Kruisig Hem, wij willen Barabbas. Op de meeste mensen kan Hij niet rekenen. Ook straks na Zijn opstanding uit de doden, dan zal Jezus slechts bij een handjevol verschijnen, en niet bij deze menigte, die zo wispelturig is en onberekenbaar.

Dit is de eenzaamheid, waar Jezus mee worstelt. Hoe houdt Hij het dan vol?

De palmen wuiven Jezus welkom. En die palmen zeggen, wat mensen niet doorgronden. Die palmen begroeten Jezus op hun eigen wijze, met uitgestrekte bladeren, meegaand op de richting van de wind.

Is dat niet een prachtig beeld van God. Met uitgestrekte zegende armen, varend op de kracht van de Geest. Met God houdt Jezus het vol. God is er en Hij blijft er, tot aan het bittere eind. Die palmen lijken op God. En God wuift Jezus welkom toe. Zo is het eigenlijk. Wat hebben we met die schreeuwende mensen nodig! God is er toch? Op Hem kun je rekenen. Wat kunnen die mensen ons schelen! Wij hebben aan God genoeg!

De palmen wuiven Jezus welkom. En de mensen juichen uit misverstand. Maar God is erbij.

Jamaar, waar brengt ons dit?

Wij zijn toch die mensen? Wij kunnen wel van allerlei kritiek hebben op die menigte en op die schriftgeleerden, maar wij zijn toch die mensen? Welk een hoogmoed als we ons daarboven zouden verheffen! Wij zijn die mensen die God toezingen, terwijl zij Hem verkeerd begrijpen, wij zijn die schriftgeleerden, die rondlopen met verborgen haat tegen alles wat van God komt.

Wij kunnen wel zeggen: Wij hebben aan God genoeg, maar hoe maken we van dat vrome geloof een actieplan voor ons dagelijks leven?

Een vraag: Waarmee zouden wij wuiven, als Jezus vandaag terug zou komen? Met bloemen. Met een bijbel. Of staan we met een ongelovig gezicht te staren. Ik denk dat de één heel sterk op de ander zou letten, als Jezus zou terugkomen. Want de mens is een kuddedier. En als enkelen gaan zingen, dan laten we ons misschien wel meenemen en gaan we ook zingen. Misschien gaan sommigen wel met geld staan zwaaien, omdat ze denken dat ze nu toch alles moeten weggeven.

Als Jezus vandaag terug zou komen, zouden we er denk ik zielig bij staan met z'n allen. En hoe moet Jezus het dan vol houden. Ja, met God, zijn Vader, die helpt, en die is nabij.

Er was eens een man, die vanuit zijn kinderjaren een sterk geloof had, een kinderlijk geloof eigenlijk. En deze man had een redelijk goed leven tot aan zijn veertigste. Maar daarna werd hij getroffen door het ene leed na het andere. Hij verloor zijn vrouw op jonge leeftijd, en een van de kinderen was in een slecht huwelijk terecht gekomen en zelf was hij regelmatig gevelde door een depressie. En toen er eens een dominee op bezoek kwam, die tegen hem zei: Je moet je hulp bij God zoeken, toen was deze man zo kwaad geworden. Hij had gezegd: Als God nu hier door de deur zou komen, dan zou ik staan juichen, maar Hij heeft mij in mijn leven alleengelaten, en de berg ellende die ik over me heen krijg, daar doet Hij blijkbaar niets aan.

Zo zal Jezus zich voelen denk ik: Wij moeten niet te gauw zeggen, God is wel bij hem. Nee. Jezus is van God én mens verlaten. Mijn God mijn God waarom??

Ik kan mij aardig inleven in dat gevoel. Van Gods verlaten, ten prooi aan depressie. Zonder hoop en zonder richting. En als je dan iemand ontmoet die zegt dat je het bij God moet zoeken, dan kun je wel uit elkaar knappen van woede. Waar is dan die God? Hoelang laat Hij ons nog aan ons lot over?

Als mensen zich zo voelen, dan is er eenzaamheid en droefheid en verwarring. En velen zullen dat herkennen. En hoe houden we het dan toch vol?

Wij houden het vol, omdat er gelukkig steeds weer mensen zijn, die palmen laten wuiven in ons leven. Mensen die niets zeggen, maar die ons hartelijkheid bewijzen, die ons welkom heten. In de diepte van het leven komen mensen naar je toe, die iets van God laten zien. Dan wuiven de palmen je welkom. Dan begin je weer te voelen dat je er niet alleen voor staat. Dat groeit er weer verbondenheid met andere mensen, dan ga je weer leven.

Wij houden het vol, omdat er gelukkig ook steeds enkelen zijn, waar je echt dag en nacht in alle situaties op terug kunt

vallen. Mensen die je niet veroordelen of bespotten, maar mensen die je accepteren, en liefhebben. Dan is het vol te houden.

Maar ik ben zo langzamerhand huiverig voor het enthousiasme van de menigte, die roepen dat God er wel een bedoeling mee zal hebben. Dat enthousiasme berust ook op een groot misverstand. En ik ben huiverig voor de schriftgeleerden, die uit angst bezig zijn, om de bijbel te misbruiken, terwijl ze denken godvruchtig te zijn.

De geloofsvraag die mij bezighoudt is: Hoe houdt ik het vol?

De zekerheid die wij in ons geloof uitstralen, is vaak maar schijn. Natuurlijk belijden we met z'n allen de drieenige God, en daar staan we volledig achter. En we blijven geloven, dat Jezus voor onze zonden gekruisigd is, en we geloven en hopen in een eeuwig leven. Dat is allemaal heel goed en van levens belang. Ook Bonhoeffer, die de grenzen van het geloof heeft bewandeld, ook hij rekent op een nieuw leven na dit leven.

Maar de echte geloofsvraag waar velen van ons mee tobben, dat is de vraag: Hoe houdt ik het vol?

Laat ik eerst vragen en zoeken: Hoe heeft Jezus het vol gehouden? Weet je hoe Jezus het volgehouden heeft? Jezus ging op zoek naar de stilte. We lezen bijvoorbeeld: 'Jezus ging heen en verborg zich voor hen.' Terwijl de mensen naar Jezus toe willen, om maar niets te missen, zoekt Jezus de stilte.

Want wat valt er te zeggen? Wat valt er te zeggen na de volkerenmoord op de joden? Wat valt er te zeggen na de volkerenmoord in Rwanda? Niets, helemaal niets. Het wordt hoog tijd dat we leren zwijgen. Het wordt hoog tijd dat we de stilte leren verdragen.

Jezus zoekt de stilte, omdat Hij het anders niet volhoudt. Want alleen in de stilte ontstaat er ruimte voor God, die nieuw licht wil laten stralen over onze wereld, over zijn wereld.

Jezus zoekt de stilte om te voorkomen, dat Hij door de enthousiaste menigte wordt meegetrokken in gevoelens van verbitte ring en haat en woede. Om dat te voorkomen zoekt Hij de stilte, de stilte zingt U toe o Here!

Deze dag is de eerste dag van de Stille Week.

In de stilte van je hart is het mogelijk, dat God zijn positieve krachten laat werken.

Hoe houden wij het vol?

Ik houdt het leven en het geloof vol:

In de eerste plaats: Met Gods hulp. Jazeker. Want zonder Gods hulp zou ik verbitterd worden, en ~~kwaad~~ en in mijzelf gekeerd, vanwege wat het leven en de mensen je aandoen. Ja, met Gods hulp is het mogelijk om te voorkomen dat bitterheid en zelfbe klag het winnen. Jezus is immers met Gods hulp door die laatste dagen heen gekomen.

Maar in de tweede plaats houdt ik het vol: Met de liefde van mensen. Mensen die je door dik en dun steunen en liefhebben, mensen die je welkom heten. Die boven de massa uit met palmen van hoop blijven wuiven. Mensen waar je op kunt rekenen, en mensen die steeds weer op jou rekenen. Dat is het tweede.

En het derde wat Jezus en ons op de been houdt dat is: De hoop voor een levende toekomst, die God ons in het vooruitzicht stelt. een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waarvan het begin rondom ons zichtbaar wordt.

Langs die drie wegen is het vol te houden: Met de hulp van God, met de liefde van mensen, en met hoop voor de toekomst.

De palmen wuiven Jezus welkom. En Jezus zoekt de stilte. En die palmen zeggen wat niemand durft zeggen: Dat de toekomst open ligt.

Met palmen wuiven wij Jezus welkom.

Wie is Hij dan?

Hij is de Levende, Licht van de Wereld. Geen geniale heilige, maar mens zoals wij. Dat geeft ons goede moed.

Dank aan God voor Jezus, en voor zijn rijke evangelie. AMEN
Voorbeden